

Pòrtic

Segurament, aquest segon número de «Treballs de la Societat Catalana de Geografia», dedicat a la memòria del doctor Llobet, pot ésser considerat com una bona lliçó, la lliçó de la fidelitat.

«El magisteri del doctor Llobet —es llegeix a les pàgines del mes de març de “Treballs...”—, caracteritzat pel seu entusiasme sense defallences per la disciplina, i la seva forma de fer tan personal, aconseguí, ja des dels anys quaranta, despertar la vocació de geògrafs a molts dels seus deixebles (...)» «Els seus treballs —continuava l'article i es podria afegir “la seva personalitat”— continuen encara essent una referència obligada, sobretot, pel rigor metodològic i la profunditat temàtica».

Doncs, és per això, que es comença aquest *Pòrtic* dient que el número 31 de «Treballs...» pot ésser considerat com una lliçó de fidelitat. S'havia demanat la col·laboració als amics, als deixebles i a tots els que volguessin enaltir la figura del doctor Llobet, i la crida ha estat escoltada àmpliament, fet que indica com és forta i viva l'empremta llobetiana en el camp del pensament geogràfic i com és viu, entre molts dels que el tractaren, el record de la seva humanitat, que no podia emmascarar la seva aparença «a vegades quelcom adusta». Però, certament, tal com continua dient un altre dels col·laboradors del número del mes de març de «Treballs...», «allò més versemblant era que els seus posats a vegades esquivols tractaven d'amagar bona part dels sentiments que guardava dintre seu», ple de generositat i d'amistat.

Hom pot estar d'acord amb tots els enfocaments de Llobet o bé hom pot no coincidir-hi i manifestar el seu desestiment: Fer-ho és l'essència mateixa del treball i del progrés científic. Hom pot no coincidir amb les afirmacions més agosarades, sempre que les objeccions descansin en un raonament seriós. Hom pot acceptar les negacions més atrevides, sempre que no trenquin la possibilitat de diàleg i sempre que proposin alguna via alternativa.

No fa gaire dies que Karl R. Popper va escriure que:

«Fins i tot en el camp de l'ètica és possible presentar propostes que poden ésser tractades i millorades pel diàleg. Els principis ètics acceptats durant segles pels intel·lectuals millors i més rellevants poden contenir errors amagats, dels quals estem moralment obligats a aprendre».

No és atreviment l'afirmar que aquest és el cas de Llobet, i ha estat emocionat el veure la corrua de col·laboradors que, moguts per la fidelitat i la generositat de que abans es parlava, han vingut a oferir el seu treball d'homenatge al que fou president, amic i geògraf entranyable desaparegut, el doctor Llobet.

Son col·laboracions vingudes de llocs diversos, com diversos són els enfocaments teòrics.

Les pàgines de «Treballs...» sempre han estat unes pàgines obertes a totes les col·laboracions i a totes les orientacions, sense exclusions de cap mena. Ja deia el doctor Llobet, en els mots de presentació del número primer de «Treballs...»: «No cal dir que, dintre el propi camp de la Geografia, els treballs (que es presentin) podran ésser de diferents tendències».

Fidels, sempre, a aquest enunciat, la Junta de Govern de la Societat Catalana de Geografia demanà la contribució de tots els deixebles i amics, de tots els que serveixen el record del doctor Llobet ple de reconeixement i d'afecció, per fer possible l'aparició d'aquests números dedicats a la seva memòria. I ara ja sabem que en seguirà un altre.

L'assoliment, doncs, ha estat generós i, tal com es diu al començament, ha eixit aquest segon volum, com una sentida i obligada lliçó de fidelitat.

LI. C. i S.